

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

Číslo: 15

11. dubna 2021

Cena: 10 Kč

Povelikonoční zamyšlení faráře Lukáše Bujny

Se strachem i s velkou radostí

Ženy rychle opustily hrob a se strachem i s velkou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům. A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Bud’te pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Ježíš jim řekl: „Nebojte se.“ Mt 28,8-10

Těžko se mi hledala slova, jimiž bych vystihl, čím byly – nebo pro nás mohly být – už druhé velikonoční svátky ve stavu nouze. A přitom ve mně rostla důvěra, neboť jak se „Veliká noc“ blížila, tím více do našich starostí a bolesti prosvítala naděje, anebo přesněji, naděje nasvítla naše starosti a bolesti tak, aby se jasněji ukázalo, že křesťanská existence v nepřehledném a složitém světě je navzdory všemu ukotvena ve vděčnosti a radosti, které čerpáme z evangelia – dobré zprávy – o Kristově vzkříšení. Špatných zpráv slyšíme mnoho. Být křesťanem zna-

mená přijímat **DOBROU ZPRÁVU**, a nejen přijímat, ale žít ji, stát se jí. Staňme se v požehnané velikonoční době dobrou zprávou pro tento svět, pro strachem sevřenou společnost, ve které se dusíme! Nadechněme se Ducha Svatého a vpusťme do svých srdcí světlo vzkříšeného Krista!

Nejsem si jistý, jestli se mi podařilo najít správná slova a přiblížit krásu křesťanské naděje, ale věřím, že biblické texty, které se předčítaly na velikonočních bohoslužbách, nabízejí „návod“, jak si tu naději osvojit a díky ní prohloubit naše životy až k pevným

Pokračování na str. 2

Pamětní deska prof. Zdeňka Kučery na Levém Hradci

K nedožitým 91. narozeninám prof. ThDr. Zdeňka Kučery (30. března 1930 – 15. června 2019) byla péčí města Roztoky odhalena jeho pamětní deska u brány na hřbitov kostelíka sv. Klimenta na Levém Hradci v Roztokách u Prahy.

Vzhledem k pandemii se jednalo o komorní událost, které se účastnili pouze členové nejbližší rodiny a vybraní veřejní činitelé. Modlitbu přednesl br. biskup doc. ThDr. David Tonzar, který byl jedním z nejlepších žáků bratra profesora. Za Univerzitu Karlovu krátce pohovořil prorektor prof. Jan Royt, se kterým ho pojilo osobní přátelství a mnohaleté společné dílo. Za město promluvil místostarosta Mgr. Tomáš Novotný, který s bratrem profesorem spolupracoval. Rodinu reprezentovala pozůstalá manželka ThMgr. Jarmila Kučerová, vikářka CČSH, syn Zdeněk Kučera se svou manželkou Karlou Mornstein-Zierotinovou (ze slavné rodiny pánů ze Žerotína, kteří financovali Bibli králicovou a podporovali Jana Amose Komenského) a jejich syn Zdeněk.

Prof. Zdeněk Kučera se narodil v roce 1930 v Bratislavě, v roce 1939 musela jeho rodina ze Slovenska odejít do Prahy. Po maturitě na gymnáziu studoval na Husově československé evangelické fakultě bohoslovecké. Po vystudování byl v roce 1955 vysvěcen na kněze. V letech 1968 až 1970 působil na Husově československé bohoslovecké fakultě, po nástupu normalizace pracoval v dělnických profesích. Na bohosloveckou fakultu se vrátil v roce 1979 jako docent a v roce 1981 získal profesuru. Po roce 1990 se stal na několik funkčních období děkanem Husitské teologické fakulty. Zdeněk Kučera přednášel etiku a filozofii na více než 20 zahraničních univerzitách, byl nositelem rakouského Čestného kříže za vědu a umění 1. stupně, rytířem řádu sv. Lazara a držitelem dalších mezinárodních ocenění a je autorem řady teologických publikací.

Kostel sv. Klimenta na Levém Hradci je nejstarším křesťanským kostelem v Čechách, založený knížetem Bořivojem a jeho manželkou Ludmilou před rokem 884, vysvěcený byl arcibiskupem Metodějem, vyrůstal zde kníže Václav a byl zde zvolen biskup Vojtěch.

Zdeněk Kučera

U pamětní desky prof. Kučery na Levém Hradci:

Zleva prorektor UK prof. Royt, biskup doc. Tonzar, místostarosta Roztok T. Novotný, advokát Z. Kučera, vnuk Z. Kučera a manželka J. Kučerová

Lidský a Boží dotek

Dotýkat se všeho a všech je dnes víc než problematické. Současná situace nás navíc nutí být v dotycích s druhými velmi, velmi zdrženliví. Ve Starém zákoně najdeme mnoho jasně popsanych situací, kdy se člověk neměl dotýkat něčeho či někoho nečistého a měl být velmi obezřetný: *Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ A rázem jí přestalo krváčení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ (Mk 5,27-30)*

Ježíš se v popsaném příběhu evangelia „dotkl“ nečisté ženy nebo lépe řečeno ona se jeho dotkla v naději ve své uzdravení. Jistě té ženě rozumíme, její bolesti i stěblu, jehož se chtěla chytout. Překvapením příběhu je nejen, že byla ze své nemoci uzdravena, ale také, že se Ježíš za její dotek na ni nezlobil, necítil se pošpiněn či zneužit. Dotek víry byl tím, co jí dopřál.

Lidský dotek je obecně vzato rozhodně tím, co my lidé stále potřebujeme. Nedávno bylo v časopisu Respekt připomínáno, jak je lidský hmat důležitým, nedoceněným smyslem. Vyvíjí se jako první ze všech smyslů člověka v lůně matky, už když je lidský plod velký necelé dva centimetry a váží pouhý gram. Ve stáří naopak hmat zůstává do posledních chvil člověka. Když zrak, sluch, čich, chuť odchází, hmat stále zůstává jako důležitý komunikační kanál. Je proto tak dobré na to pamatovat a pohládit či držet umírajícího za ruku, i když se zdá, že nevnímá a nemá sílu k reakci. Dotek je vůbec čímsi naprosto zásadním pro člověka. Smutně to dokládá fenomén Ceaușescových dětí, které se v době tohoto rumunského diktátora narodily a byly v hojném počtu odkládány do ústavů. Zde jim byla poskytnuta pouze základní a takřka bezdotyková péče. Výzkumy posléze potvrdily smutnou skutečnost, která dokládala takřka poloviční fyzickou i mentální opožděnost vůči vrstevníkům těchto dětí a bohužel i dlouhodobé psychologické potíže, naprosto trvalou neschopnost včlenění se do společnosti.

Potřeba lidského dotyku je mnohem větší, než se nám třeba zdá a láskyplné objetí, bezpodmínečné přijetí a podpora je tím, po čem my lidé máme stálý hlad. Objektívou dvou chlapců, poplácání po zádech – je čímsi víc než společenským gestem. Mateřské objetí není pouze vyjádřením bezpečí a dočasné stability. A dokonce ani placená hodina v masážním studiu není jen o rehabilitaci svalů. Lidský dotek zkrátka může být vždy i mnohem víc. Je voláním do společenství, vyjádřením zájmu či ceny daného člověka. Stresové hormony i pocity osamění a prázdnoty se pozvolným dotekem mohou

posouvat. Takový dotek může nabíjet životodárnou silou. Vzpomínám si, že když jsme poprvé přinesli naši čerstvě narozenou dceru ukázat do domova důchodců, na konci bohoslužeb kolovala z náruče do náruče s posvátnou úctou, jako svátost oltářní. Sál byl pak nabitý tou zvláštní vnitřní elektřinou. Mnozí chtěli naši novorozenou pohládit alespoň prstem po tváři a naprosto všichni z přítomných obyvatel domova, kdo ji držel na rukách, v daný okamžik jakoby omládlí o několik let.

On obyčejný dotek je kouzlem, které kdybychom odbourali a stáhli se jen do svých ulit, jako společnost bychom za takovou ztrátu časem těžce doplatili. Jistěže toužíme být samostatní, ale naše autonomie má bezesporu své hranice. Lidé, kteří to tuší, potřebují k životu vedle sebe alespoň nějakého domácího mazlíčka, aby se k němu mohli přivínout a dotykem předávat informace o sounáležitosti a blízkosti.

A co Boží dotek? Dotek, který také nutně potřebujeme, o tom nemůže být sporu. Pravda, termín Boží dotek je velmi široký a mnozí jej pojmenovávají i jinak, třeba jako dotek inspirace, harmonie, lásky, co má nejen pozemský rozměr. Dotek vesmíru, co jde mimo prostor a čas. Je tím, co jistě poznává každá lidská bytost, byť pokaždé v jiné intenzitě a intervalech. A také i pod jinými jmény.

„Já jsem,“ říká nám Boží dotek. „Jsem, který jsem, budu, který budu.“ (Ex 3,14). Není jen výkladem Božího jména, ale náznakem doteku, v němž my lidé vnímáme také přesah našeho hladového já. Boží dotek je energie, jež směřuje k věčnosti. Je požehnaním, které nás posiluje. Život nám připravuje mnohé rány, ty fyzické i ty mentální, které způsobují modřiny na těle a jizvy na duši. Dotek našeho nebeského Otce nás posouvá. Díky Kristu nejsme vždy ihned zázračně uzdraveni, ale dotekem víry jsme směřováni do Otcovy náruče. Kéž vás nese vědomí Kristovy blízkosti a požehnaní z Božího doteku ve všech situacích života. Amen

Pavel Pechanec

Se strachem ...

Dokončení ze str. 1

základům, na nichž se dá stavět. Mou pozornost zvláště upoutal příběh z poslední kapitoly Matoušova evangelia, v němž sledujeme ženy, které „se strachem i s velikou radostí“ opouštějí prázdný hrob, neboť anděl jim řekl: „Vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřížován. Není zde, byl vzkříšen.“

Prázdnota svědčí o zázraku. A jedině v prázdnotě, ve které se nemáme čeho chytit, kde se rozpívají všechny iluze, tam se otvírá prostor pro zázrak! Kde zdánlivě není co očekávat, tam vzniká „božské prostředí“ opravdové svobody a dějí se věci nečekané. Jako když udeří blesk - a náhle je všechno jinak! Smrt je porážena, život zvítězil, a to nikoli „pouhý“ či „holý“ život, nýbrž plně uskutečněný, neomezený a celistvý „život v hojnosti“, do něhož vcházíme skrze Krista: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn“ (J 10,9-10).

Mázná už dlouhé měsíce si připadáme, že jsme uzavřeni v hrobě, v němž je sice relativně bezpečno a čisto, ale zvnějšku neustále pronikají špatné zprávy a nutí nás ještě pečlivěji utěsnit náhrobní desku (zamknout dveře od bytu, biblickým jazykem: „přiválit kámen“). Je tohle život, či spíše přežívání a postupné skomírání? A zase: další úder blesku! Přiznejme si to, odumírají nám vztahy. Bojíme se bližních, protože by nás mohli nakazit, vyhýbáme se lidem a v osamělosti utíkáme sami před sebou. Jenže kam? Pořád „rotujeme“ v hrobě!

Odumírají však i naše falešné jistoty, zbytečné plány, hloupá očekávání, staré návyky, na nichž jsme úzkostlivě lpěli. Jedním slovem: **VYPRAZDŇUJEME SE**. Uznávám, nezni to libozvučně. Vyprázdněním, sebe-zmařením, řeckým výrazem kenosis, apoštol Pavel označuje sestupnou cestu Ježíše Krista: „sám sebe zmařil“ (Fp 2,7), ponížil se až k smrti na kříži. Teprve po sestupu (do říše smrti, do „pekla“) následuje vzestup (vzkříšení k životu, uvedení do Boží slávy, „nanebevstou-

pení“). Po vypití „hořkého kalicha“ se bude pít „kalich nový v království Otce“ (Mt 26,29).

Vyprazdňujeme se k prožitku prázdnoty, k poznání, že hrob je prázdný. Nastal čas odvalit kámen. Rozbíjí desku. Odemknout dveře. Vyjít ze sebe, z chorobného zaujetí sebou samým (ze „sebe-otroctví“). Velikonoční zkušenost prázdnoty nás vede k opuštění hrobu a setkání se vzkříšeným Pánem. Stejně jako ženy v evangeliu i my běžíme vstříc tomuto vše proměňujícímu setkání „se strachem i s velikou radostí“. Nemusíme si zakazovat strach, vždyť se děje zázrak, jemuž nerozumíme. Vyjitím (exodem!) ze sebe, z vnitřního Egypta, sami sebe přesahujeme, překračujeme svůj stín, své ego. Nejde o strach paralyzující, nebudeme jím ochromeni, protože zároveň se v nás probouzí veliká radost a touha žít. Ježíš pověděl ženám: „Buďte zdravý.“ Nejenže jim zdraví přeje, On je zdravím přímo obdarovává! Uzdravení a spása v hebrejském myšlení splývají v jedno. Ježíšův pozdrav bychom si mohli vložít následovně: **JSTE UZDRAVENI, ZACHRÁNĚNI, PŘIJMĚTE TO A ŽIJTE Z TOHO!** Vzkříšený Ježíš nás zahrnuje do svého života, jehož podstatou je léčivá láska, a ta je silnější než strach, mocnější než smrt. Proto nabádá: „Nebojte se!“ Jeho láska přemáhá strach a působí, že radost v nás zapouští hluboké kořeny. I Spasitel po němčem touží: „Aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná“ (J 15, 11). Kristova radost a Kristův pokoj vyhloubí ony pevné základy, na nichž začneme stavět nové a dobré dílo v osobním životě, v mezilidských vztazích, v církvi, ve společnosti, ve světě. V hrubých obrysech si takto představuji křesťanskou naději, která je zde pro každého, kdo třeba jen po kapce naděje žizní. Mám skromné post-velikonoční přání: kdykoli pocítíme prázdnotu a vyprahlost srdce, opakujme si Ježíšovo slovo z kříže: „Žizním“ (J 19, 28).

Lukáš Bujna

Ježíšovo vítězství nad smrtí

Ako pri Vianociach aj pri Veľkej noci sa nám vynára množstvo spomienok. Veľká noc nášho detstva v našich mestách a dedinách, keď každý zobudeneý hlučným vyzváňaním, cíti akési nečakané uľahčenie a radosť. Veľkú noc svätia aj neveriaci. Tento sviatok večného prisľubenia patrí k podstate západnej civilizácie a jeho prostredníctvom aj ľud, ktorý už nepozná biblické texty, má účasť na Kristovom víťazstve nad smrťou.

„Tretieho dňa vstal z mŕtvych“

Opis druhého Ježíšovo života sa opiera o početné texty Nového zákona. Štyri evangelia zaznamenávajú jeho činy a potvrdzujú ich všetky listy svätého Pavla, prvý list Petra, Skutky apoštolské, ani nehovoriac o bohatej patristickej literatúre a o početných apokryfických textoch. Keby sme sa zamerali len na evangelistov, treba povedať, že táto časť ich svedectva je tak isto zaručená ako všetko ostatné v ich spisoch. Môžeme však urobiť jednu dôležitú výhradu. Ak štyri evangelia spomínajú udalosti po zmŕtvychvstaní, robia to veľmi stručne. Jestvuje zrejmy nepomer medzi dôležitosťou faktu a skromnosťou opisu, komentára. A predsa si stačí otvorit' Pavla a zistíme, aké obrovské miesto zaujala teológia zmŕtvychvstania už v období prvotného kresťanstva. Všetko bude vyzerat' menej prekvapujúce, ak si všimneme, ako sú texty udalostí týchto štyridsať dní podobné tým, ktoré charakterizovali bežný Ježíšov život. Dokonca zisťujeme aj také (zázračný rybolov), ktoré akoby opakovali staršiu príhodu. Tento život v posmrtnom období ako by bol predĺžením predchádzajúceho. Trval však iba štyridsať dní.

Striedmosť štyroch evangelíí je dôkazom ich pravdivosti. Naproti tomu apokryfy, napríklad Bartolomejove evangelium, alebo List apoštolov, rozmnožujú pekné historiky. Ježíš radí svojim učeníkom, aby ich reč bola stručná, áno - áno, nie - nie.

No na druhej strane, štyri texty týkajúce sa obdobia zmŕtvychvstania, sa navzájom nekryjú. Niet medzi nimi nijakého protirečenia, nijakého základného rozporu, no nemožno ich ani jednoducho a priamo poukladať jeden nad druhý. Tu si treba pripomenúť, že evangelisti neboli dejepiscami z povolania. Cieľom ich kníh bolo poučenie, povzbudenie, ale nesnažili sa podat' vyčerpávajúce dokumenty...

Nový Ježíšov život

Iste nie je ľahké ustáliť chronológiu udalostí charakte-

Nad Písmom

„Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“

Jan 20,19-31

Z kazateľského plánu

První neděle po Velikonocích

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja. (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 4,32-35

Tužby Velikonoční:

2. Abychom ze vzkříšení Kristova v církvi se radovali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom Slovu života všichni se v srdcích otevřeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, ty jsi láskou všech, kdo tě milují, a nadějí všech, kdo v tebe doufají. Pomož nám, abychom v tebe věřili, i když tě nevidíme, a skrze víru abychom žili vzkříšeným životem tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 1,1-2,2

Evangelium: Jan 20,19-31

Verše k obětování: Žalm 81,2.5

Verš k požehnání: Jan 20,27

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti za to, že jsme okusili chléb života a obnovili se přijímáním z kalicha spásy. Posiluj naši víru, ať stále rosteme v lásce jedněch ke druhým! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 146, 251, 258, 260

Dovolte, abych naše čtenáře přivítal slovy služebníka Páně „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“

Dnes je první neděle po Velikonocích a opět přináší naději v pravý čas. Druhým rokem mnozí prožívají Velikonoce za zavřenými dveřmi. To ale nemění nic na tom, že nás Bůh stále miluje a v oběti svého Syna zachraňuje. Pojďme společně nahlédnout do života víry za zavřenými dveřmi.

Dnešní biblické čtení otevíráme z 20. kapitoly Janova evangelia. Šimon Petr s Janem to nedělní ráno slyšeli od Marie Magdalské, že hrob je prázdný. Běželi se podívat: opravdu, Pánovo tělo tu není. Všichni se domnívali, že Ježíšovo tělo kdosi úmyslně odnesl. Až svědectví Marie o setkání s Mistrem všechny utvrdilo o zázračném zmŕtvychvstání. Bylo vše tak, jak učil. Obava „co s námi bude“ je rozptýlena samotnou přítomností Ježíše za zavřenými dveřmi. Pán přišel. Učedníci prožívají přesně to

co vyslovil „Pokoj vám“. Boží dar pokoje rozptýlil strach před židy, ale také zahnal nejistotu a nepokoj. Druhé oslovení učedníků „Pokoj vám“ přináší jinou moc. Vede je do nové služby, mezi potřebné a hledající. Nyní mohou z pověření samotného Ježíše přinášet slova odpuštění. Z úst učedníků budou plynout slova o odpuštění z moci Boží, kterou není možné nikým zpochybnit. Tomáš s učedníky při prvním setkání nebyl. Můžeme z evangelia Jana vyčíst, že se v minulosti nebál smrti (11,16) a navíc, měl touhu jít cestou s Ježíšem kamkoliv (14,5).

Tomášova podmínka osobního setkání s Kristem a ujištění skrze dotek může znít nevhodně, ale i tak vidím jedinečný způsob jak uvěřit.

Každý z učedníků přistoupil k víře po svém, jinak. První potřeboval vidět, druhý uvěřil ze zvěsti a třetí uvěřil při pohledu do prázdného hrobu. Jak to máš ty čtenáři?

Vzpomeneš si na počátek cesty s Bohem? Vzpomeneš si, jak jsi naložil s vírou v rodině, práci nebo mezi přáteli? Určitě ano, vzpomínáš. Společně jsme dnes pochopili, že nestačí být za dveřmi kostela, modlitebny nebo svého domova, že je třeba naplnit slova vyslání „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ Nebojme se i v dnešní nelehké době předat naději věčného života lidem, co hledají nebo tápou ve strachu. Amen. **Vladislav Vojtěch Hána**

Náš Pane Ježíši Kriste, děkujeme za tvůj pokoj,

který nám nedá nikdo na světě.

Jsí posilou a světlem v nelehké době.

Děkujeme za zázrak poznání pravé víry a uzdravení z nemoci.

Prosíme, přiváděj nás k lidem co tebe neznají,

abychom mohli zvěstovat dobrou zprávu

o spasení a milosti pro celý svět. Amen.

Š. Šrobár

Duchovní pastýř Miroslav Čepelka

Před rokem, 5. 3. 2020, v den stého výročí narození bratra Miroslava Čepelky, probíhala v naší zemi dosud nevídaná epidemie. Nebylo proto možné veřejně připomenout jeho životní dílo. Letos, v den sto prvního výročí, tvrdá hygienická opatření proti koronaviru stále trvají. Po domluvě s redakcí Českého zápasu bych rád na našeho jubilanta vzpomněl v tomto čísle.

Po dobu sedmnácti let sloužil na faře náboženské obce ČČS v Záběhlicích a na Spořilově bratr farář ThDr. Miroslav Čepelka. Na Spořilově se přistěhoval s manželkou Květoslavou a s dcerou Miroslavou. Sestra Květoslava hrála ve sboru na harmonium.

Cesta bratra Miroslava ke kněžství nevedla přímo.

V roce 1939 byl přijat ke studiu na Vysoké škole chemicko-technologického inženýrství v Praze. Po obsazení Československa Hitlerovým Německem dne 28. října propukly v Praze protestní demonstrace. Dne 15. listopadu 1939 po pohřbu studenta Jana Opletala byl z Hlávkovy koleje odvezen s ostatními studenty do ruzyňských kasáren. Měl velké štěstí; tehdy poprvé zasáhla v jeho životě Boží ruka. Patřil k mladším studentům, kteří byli pro svůj věk záhy propuštěni.

Bratr Čepelka začal studovat teologickou fakultu, kde zažil další velké štěstí a náhodu. Na bohoslovecké koleji se setkal s bratrem Václavem Mikuleckým, pozdějším spolupracovníkem v náboženské obci ČČS v Michli. Jejich přátelský, bratrský vztah se rozvíjel v dalších letech na Žižkově, kde se kromě pastorační a duchovenské služby zasloužili o vznik pravidelných modlitebních večerů, kterých se uskutečnilo celkem třista třicet šest. Jako hosté tam vystupovali přední představitelé naší církve. Po kněžském svěcení v říjnu 1944 v Husově sboru v Dejvicích vystřídal ve službě celou řadu pražských náboženských obcí.

Na spořilovskou faru nastoupil v únoru 1950 z náboženské obce Vršovice za odcházejícího faráře bratra Vladimíra Lence. Převzal po něm odpovědnost za výchovu mladých členů církve. S nadšením se

ujal funkce tajemníka a s velkou pečlivostí zastával úlohu archiváře a kronikáře.

Největší zásluhou bratra Čepelky bylo jeho budovatelské úsilí po celou dobu působení na Spořilově. V roce 1951 se podařilo svépomocí v Záběhlicích z objektu původních garáží na dvoře domu v Záběhlické ulici vybudovat Modlitebnu apoš-

tola Pavla. Vysvěcení vykonal 11. 2. 1951 bratr biskup Miroslav Novák. Na schůzi rady starších 15. února přišel bratr farář Čepelka s návrhem, že je důležité mít i na Spořilově „vlastní střechu nad hlavou“. Chtěl získat vlastní objekt pro konání pravidelných bohoslužeb, kancelář farního úřadu a byt faráře. Náboženská obec získala darem od sestry Heleny Haškové domek, kde zřídila modlitebnu se sídlem farního úřadu. Od spořilovského Sokola bylo zakoupeno šest bloků lavic po čtyřech sedadlech pro pořádání pobožností, biblických hodin a menších shromáždění. V roce 1959 skončilo budování vlastního sboru svépomocí na Spořilově. Na jižním okraji Spořilova získala náboženská obec od pana Hřebíčka dům směnovo za domek v Jižní II. Přestavěla jej z adaptovaného rodinného domu na Modlitebnu Aloise Spisara s příslušenstvím a sídlem farního úřadu. Dne 25. ledna 1959 se ve sboru konaly první bohoslužby. Dne 2. 4. 1961 vykonal slavnostní vysvěcení modlitebny bratr biskup Miroslav

Novák, předseda rady starších Bohumil Dvořák a bratr farář Miroslav Čepelka.

Jak obdivuhodné dílo bratr Čepelka Spořilovu odkázal! Odešel na věčnost dne 19. 1. 2010. S díky si připomínáme sté výročí od narození tohoto pracovitěho, skromného a tichého služebníka Páně. Jeho světlý odkaz bude stále žít v našich myslích a srdcích.

Mám hlubokou úctu ke všem zakladatelům a správcům náboženské obce na Spořilově a v Záběhlicích, kteří ji založili a po desetiletí zdárně spravovali. S vděčností chci poděkovat za jejich mravenčí a obětavou práci. Jsou to zejména naši duchovní otcové – faráři a současně kronikáři – bratři Vladimír Lenc, Miroslav Čepelka a Rudolf Horský. Díky jejich věrným záznamům jsem mohl čerpat zajímavé informace o hlavních událostech v naší náboženské obci od jejich prvních krůčků, přes všestranný rozvoj a budování až do současnosti.

Vladimír Prchlík
náboženská obec Spořilov

Výzva slobody svedomia

Sloboda svedomia tvorí spoločne so slobodou náboženského vyznania fundament moderného demokratického právneho štátu. Morálne uznanie slobody svedomia a jej právne politické zabezpečenie predstavuje základ individuálnej slobody, ktorá korešponduje s princípom štátneho nezasahovania do vnútorného presvedčenia občanov. Právo na slobodu svedomia zahŕňa aj slobodné utváranie svedomia aj slobodné uplatňovanie svedomia v zmysle čo možno najrozsiahlnejšej slobody jednania. Princíp slobody svedomia má dvojakú, pozitívnu i negatívnu podobu. Každý má právo konať podľa svojho svedomia. Nikto nesmie byť nútený konať proti svojmu svedomiu.

Sloboda svedomia v kontexte tradície

Zodpovedný človek chápe tradíciu ako živý systém, ktorý treba rozvíjať a nie konzervovať. Sloboda svedomia, ak je zodpovedná, nevedie k chaosu a anarchii, ale k zodpovedným činom. Biskup Felix Maria Davídek, ktorý vysvätil prvú ženu v katolíckej cirkvi na kňaza, iste konal zodpovedne. Ak vychádzame z vtelenia Božieho Slova, musíme povedať, že vtelenie sa uskutočnilo do človeka a nielen do muža. Aj preto bola vysviacka ženy možná. Bol to určite prorocký čin, ktorý je stále živý a inšpirujúci. Sloboda svedomia nevedie k anarchii a rozvratu spoločnosti, ale k jej rozvoju. Ako osoba sa človek rodí, ale osobnosťou sa stáva. Je to tak ako s dospievajúcim mladým človekom. Ochota experimentovať nie je ľubovôľou. Vychádza z jadra života, z vôle k životu. Chce žiť viac a lepšie ako doteraz.

Sloboda svedomia ako pojem modernej doby

Na stránkach listov apoštola Pavla sa nachádzajú zmienky o slobode svedomia (napr. Rím 14,22-23; 1 Kor 10,29 a iné). Dobré svedomie sa môže klásť na jednu rovnu s čistým srdcom a úprimnou vierou (1 Tim 1,5). Niektorí, napr. I. Antiochijský a K. Rímsky, začali svedomie spájať s cirkevnou autoritou.

Ale u väčšiny tzv. apoštolských otcov je svedomie stále spájané s vnútornou autonómiou človeka. Najvýznamnejší predstaviteľ západnej tradície Augustín svedomie chápe ako vedomosť o tom, ako je na tom človek pred Bohom. Výraz „sloboda svedomia“ ako určitý právny princíp je dôležitý najmä v nábožensky zmiešaných oblastiach.

Kresťanská sloboda oslobodzuje od falošnej istoty, ktorú sa človek snaží získať konaním dobrých skutkov. Luther tým nezavrhol ich konanie, ale chcel ukázať, že naše svedomie môže byť viazané len Božím slovom. Svetská moc by mala dohliadať na poriadok bohoslužby, ale nemá zasahovať do presvedčenia človeka. V 17. storočí zasiahli významným spôsobom do procesu šírenia princípu slobody svedomia napríklad baptisti s myšlienkou, že sa pokračujúce zjavenie Boha odohráva vo svedomí, čo viedlo k požiadavkám bezpodmienečnej tolerancie a k oddeleniu moci cirkvi a štátu. V 18. storočí sa v Prusku stala sloboda svedomia ústredným programom náboženskej politiky. V osvietenstve sa stala všeobecným princípom a jedným zo základných ľudských práv. Po francúzskej revolúcii sa požiadavka slobody náboženstva, viery a svedomia dostáva do radu ústavných dokumentov v celej Európe. V r. 1948 bola sloboda svedomia vyhlásená za jednu zo základ-

ných slobôd vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv. Silná kritika zásady slobody svedomia zaznieva z oblasti náboženstva, ešte v 19. a 20. storočí. Kritikov nachádzame najmä v cirkvi rímskokatolíckej, ale aj medzi reformačnými cirkvami sa objavuje varovanie pred anarchiou a svojvôľou, ktoré sa môžu za týmto princípom skrývať. Slobodu svedomia v zmysle podľaňnutia indiferentizmu, ktorý povedie k rozkladu a zrúteniu spoločnosti, odsúdili pápeži Gregor XVI. a Pius IX. K uznaniu slobody svedomia došlo na 2. vatikánskom koncile v Deklarácii o náboženskej slobode Dignitatis humanae. Tento princíp zodpovednej slobody svedomia uplatnil aj biskup Davídek, keď sa rozhodol udeliť kňazskú vysviacku prvej žene v katolíckej cirkvi Ludmile Javorovej.

Sloboda svedomia v cirkvi

Cirkev československá sa zrodila z katolíckeho modernizmu. V tejto cirkvi sa ako v prvej princíp slobody svedomia stáva dôležitou súčasťou vierouky a etiky. Programové vyhlásenia predstaviteľov cirkvi zdôrazňujú význam slobody svedomia. Nosnou zásadou Cirkvi československej je sloboda svedomia a náboženského presvedčenia každého člena cirkvi tak, aby sa nikomu nemohlo z jeho presvedčenia nič brať ani vnucovať. Ako je to ale s vieroučnými a disciplinárnymi zásadami? Majú ešte nejaký význam vtedy, keď človek uskutočňuje život v Duchu evanjelia? Podľa teológa Trtíka tieto zásady nemôžu právne a mocensky nútiť člena cirkvi k špecifickému chápaniu viery, ale majú brániť rozvratu viery cirkvi. Mali by byť výrazom všeobecnej viery a preto by mali byť schvaľované na snemoch cirkvi. Nikdy by nemali byť vlastným predmetom viery, ale pojmovou pomocou k pravej viere v živého Boha a jeho spasné činy.

Vedenie cirkvi ich nesmie presadzovať skrze nariadenia a disciplinárne hrozby, ony sami sa môžu presadzovať len vnútornou silou pravdy. Len tak možno odstrániť dogmatizmus

a vierouka môže nájsť správnu funkciu a miesto. Konflikt medzi učením cirkvi a slobodou svedomia je jeden z dôležitých duchovných princípov cirkvi.

Štefan Šrobár

Za Janem Vodňanským

S našim dlhouletým rodinným priateľom sme se v dobé určitého rozvolnění setkali u nás doma o druhém vánočním svátku. Bylo to přátelské, ale i tak trochu pracovní setkání. Domluvili jsme se již předtím, že natočíme pro Dialog na cestě na YouTube do pořadu *Zimní poetické matiné 2021 v Karlíně* jeho nejnovější krátké básně a zamýšlení nad smyslem poezie. Po obědě a malém svátečním přípitku usedl Jan do nového tmavozeleného křesla před jednou z knihoven. Tvář se mu rozzářila ochotou sdělit, pobavit, rozesmát diváky. Tak tomu bývalo při každém jeho vystoupení.

Spisovatel, básník, textař, skladatel, performer a vysokoškolský pedagog, PhDr. Ing. Jan Vodňanský svou invencí dokázal publikum sugestivně oslovit, inspirovat a dodat všem spřízněným duším potřebnou porci životního optimismu.

Jan Vodňanský, jeden z nejvzdělanějších českých umělců, je autorem více než čtyř desítek knih a stovek písňových textů. Pro jeho tvorbu jsou typickými prvky vytříbený intelektuální humor, propojení nečekaných rovin - například opery či zápasu v šachu s hokejovým komentářem a podobně. Je totiž mistrem absurdního humoru a geniální zkratky. „Mentálně se ukázní,“ tvrdí kupříkladu známý klasik v jedné ze svých jazykových hříček, nazvané Uklidnění lékařem. A snad všichni známe pokračování: „Jazyk na mne vyplázní / Ukaž mi svou moč / pak ti řeknu proč.“ A jedním z dalších bonmotů, které se vžily a staly se součástí české jazykové kultury, je úsloví: „Freude, Freude, Freude, vždycky na tě dojde.“ Zajímavé je, že jsme si tuto slovní hříčku před časem v novinách přečetli v jednom článku. Autor v něm pro méně znalé či mladší čtenáře poctivě přiznal, že nejde o takzvanou lidovou tvorbu nebo novinářův nápad, ale že tato hříčka vznikla v tvůrčí dílně jednoho z klasiků českého humoru.

Přes své velké pracovní vyčerpání Jan Vodňanský vždy našel čas, aby navštívil příjemné prostředí karlínské náboženské obce. Naposledy zde vystoupil v lednu loňského roku se svým recitálem *Písničky a bonmoty*. V rámci setkání Dialogu na cestě a Pražského klubu spisovatelů při Obci spisovatelů se opakovaně stal kmotrem nových knížek, někdy i společně s herečkou Táňou Fischerovou. Byl hluboce křesťansky založenou osobností, která žije s námi, dává lidi dohromady, podporuje spisovatelkou klubovou činnost a dobré, smysluplné vztahy.

Poslední nahrávku Jana Vodňanského pro karlínské auditorium, kde se zamýšlí nad tím, čím je mu poezie, a nabízí krátkou ukázkou nejnovějších básní, můžete v případě zájmu shlédnout po otevření internetového YouTube, když zadáte do okénka „Hledat“ odkaz Dialog na cestě.

Olga Nytrová

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ

*Lide, v každý čas v něho doufej,
vylévej před ním své srdce!
Bůh je naše útočiště. Ž 62,9*

SRDCE, KTERÁ CHYBÍ

bohoslužby s modlitbami za oběti pandemie a jejich rodiny
také online

neděle 11. dubna 2021 od 9.30
SBOR KNĚZE AMBROŽE
v HRADCI KRÁLOVÉ
doprovází farářka FRANTIŠKA POSPÍŠILOVÁ
a biskup PAVEL PECHANEC

www.ceshhk.cz
Královéhradecká diecéze ČCSH
NO ČCSH v Hradci Králové

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církev československé husitské

Ze setkání s Janem Vodňanským (viz článek Olgy Nytrové, str. 3)

Z ekumeny

TÝDEN MODLITEB ZA OBĚTI PANDEMIE COVID-19

Světová rada církví 22. - 27. března uspořádala týden modliteb, rok v pandemii COVID-19. Týden vyzval k času modlitby a přemítání nad nářkem i nadějí vyjádřenými a zakoušenými po celém světě v průběhu roku nebyvalého utrpení, ale i roku, kdy církve spolupracovaly stále novými způsoby, aby se přizpůsobily, reagovaly a doprovázely komunity mentální, fyzickou, ekonomickou, duchovní a environmentální krizí.

Celosvětová online modlitební služba s účastí z osmi regionů SRC byla svolána na pátek 26. března od 14 hodin a sbírka materiálů je dostupná na stránkách SRC v angličtině, francouzštině, němčině a španělštině.

Připravila Kateřina Vítková, zdroj: www.oikoumene.org

Povzbuzení k pomíjivosti

Milí přátelé, možná vás u názvu dnešního povzbuzení napadlo, že k pomíjivosti nemusím nikoho povzbuzovat. Pomíjivost je přeci vlastností naší existence. Přesto si myslím, že si zaslouží naši bližší pozornost, protože právě v ní můžeme objevit nečekané dary a životní sílu. Tentokrát za mým povzbuzením stojí doslova živly. Byl to vítr a byl to mráz. Tihle výtečníci mi na kratičky okamžik ukázali, co umí. A přivedli mě k prozkoumání pomíjivosti.

Zamrzlé auto není zrovna předmětem jásání, protože to vypadá na práci se škrábáním a už úplně cítíme ty prokřehlé prsty. Já jsem ale to krásné jarní ráno autem nikam nejel, takže jsem se jen kochal jeho krásně zamrzlou střechou. Napadlo mě, že to je úplně umělecké dílo plné nápaditosti a symetrie. Bylo by krásné, kdyby to tak zůstalo. Ovšem nezůstalo. Stačilo pár stupňů navíc a bylo po parádě. Pominulo to. A já tu pomíjivost najednou nějak intenzivněji prožil jako správnou, moudrou a nevyhnutelnou. Nepomíjí jen ledové květy, pomíjí všechno a všichni. Zatímco tohle píšu, zvolna pomíjím i já. Jde to pozvolna, ale s neúprosnou nevyhnutelností. Je dar to zahlédnout. Člověk, který si alespoň občas uvědomí svou pomíjivost, může objevit energii pro lepší hospodaření se svěřeným časem.

Ono se totiž žije jinak, když si připustíme, že naše pozemské putování má nějaký konec. Je to neznámé datum, ale je tam někde vepředu zcela jistě. Pokud odsouváme důležité věci na někdy jindy, na lepší příležitost, na vhodnější čas, riskujeme, že tento ideál leží už za datem našeho odchodu. Proto si dovoluji povzbuzovat ke vnímání pomíjivosti. Nikoli s účelem propadnutí panice, strachu a beznadějí. Naopak, přijetí pomíjivosti umí vyčistit naše životní záměry a činnosti. Čas je vzácný, je škoda ho věnovat nesmyslům, jako jsou hádky, zášť, pomluvy a další podobné „chutovky“.

Druhé znamení vedoucí k dnešnímu povzbuzení se objevilo díky poryvu větru na klidné hladině řeky. Z vodního zrcadla se na pár vteřin stala zvládnutelná vodní krajina. A tam mi zase v srdci zahrál nápad, že můj život je z pohledu stvoření taky takové fouknutí do vody. Na tu chvíli, kterou je mi dáno tady prožít, je má existence vidět. Potom se ale vítr ztiší a z vlnek nezbyde nic. Jsem prostě miň, než by se mohlo zdát. Moje nevýznamnost je osvobozující. Ano, snažím se ty své životní vlny udělat co nejhezčí, nejpřírodnější, nezapomenutelně krásné, milující, užitečné. Ovšem jednou se hladina zklidní a stvoření se obejde beze mě. Díky větru jsem si uvědomil, že je krásné nebrat se moc vážně. Připomínka pomíjivosti může osvobodit od nesmyslných závazků a cílů. Nenakládejme si na sebe nic, co není v souladu s tím, že jsme jen drobné zvlnění hladiny. A vzhledem k tomu, že tohle píšu ve Svatém týdnu, přidávám ke svému prožitku pomíjivosti i dodatek vycházející z velikonocního evangelia - Kristus prošlápl cestu a dal nám naději, že v Boží náručí se pro nás najde místo, až přijde datum naší smrti. Vzkříšení není cizí příběh, je to zaslíbení všem, kdo se chtějí přidat. Zdeněk Bohuslav

Sestra Anna oslavila sté narozeniny

Pokud epidemiologická situace dovolí, přicházím čas od času do Domu s pečovatelskou službou v Tanvaldu. A přicházím velmi ráda. Čeká mě tu sestra Anna Josífková, která 26. března oslavila 100. narozeniny. Vždy usměvavá, spokojená, vděčná.

Seznámily jsme se na bohoslužbách a i přes velký věkový rozdíl jsme si dobře porozuměly. Sestra Anna pochází z Krkonoš, z obce Rejdice. Doma jich bylo pět dětí, dva synové a tři dcery. Maminka byla v domácnosti a příležitostně navlékala korále. Otec pracoval jako pomocný cestář a v zimě také tkalcoval.

Sestra Anna chodila do základní školy v Rejdicích, ale do měšťanky už musela do Tanvaldu, a to pěšky! Po ukončení školní docházky sloužila v domácnosti, nejprve u obchodníka s uhlím, poté u výrobce korálků. Pak nastoupila v tkalcovně na Svárově, kde pracovala třicet let. Jak sama říká, jiné zaměstnání by si nevybrala. Zůstala celý život svobodná a dodnes je patrné, že se musela vždy spoléhat sama na sebe.

Sestra Anna měla vždy ráda přírodu a pěší výlety. Zajímá se také o léčivé byliny, zná mnoho přírodních receptů na různé zdravotní potíže. Ráda také četla, nyní jen po chvilkách, jak jí zrak dovolí.

Každá návštěva u sestry Anny je nesmírně milá a radostná. Živě se zajímá o dění v církvi i ve svém okolí. Statečně bojuje s potížemi, které vysoký věk přináší. Přejeme sestře Anně do dalších let hodně síly, Boží blízkosti a požehnání.

J. Brunclíková

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Nevěřící Tomáš

V	L	O	Ž	I	T	S	R	E	Č	E	V
Y	P	O	T	S	L	T	Ě	D	I	V	M
Ů	J	S	A	O	S	O	M	Y	D	I	D
Í	N	E	V	A	L	S	O	H	A	L	B
D	P	A	O	A	Á	CH	T	I	Ř	Ě	V
C	I	N	B	M	T	Ě	Í	Y	Ů	D	J
T	E	Ž	Y	O	L	Ý	N	Ř	P	I	O
H	S	T	CH	O	K	Á	D	Á	H	V	K
Ů	J	R	O	B	R	Ů	N	U	H	E	O
B	O	D	P	U	S	T	I	T	CH	N	P

BLAHOŠLAVENÍ
BOK
BŮH
DIDYMOS
HŘÍCH
NEVIDĚLI
ODPUSTIT
OTEC

PÁN
POCHYBOVAT
POKOJ
PRST
RÁNY
SLOVA
STOPY
SVATÝ DUCH

TĚLO
VEČER
VĚŘIT
VIDĚT
VLOŽIT
ŽID

(Řešení z č. 13: Vzkříšený Pán.)

Jana Krajčičířková

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamacce: tel. 220 398 117

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

